

moistma ja se järrele teggema, kui nem-
mad loewad:

1. Willets witsul peksetakse, õnnis
suul õppetakse.

2. Wiis ammetit, kues nälg.

3. Wihha wõttab wilja maast, kad-
dedus kallad merrest.

4. Wanna te, wanna sõbber.

5. Wanna mees, warša mõtte.

6. Wana witsa sel aial, kui wits
nõdder.

7. Wallel on lühhiõõsed jallad.

8. Uus luud pühhiõ hāsti.

9. Te tõdd tõ aial, aia jutto jutto aial.

10. Rahho kōssutab, tulli kautab.

R e b b a n e j a k u f.

Pitksabba tulli metsast sallaja perre
oue pole, kuf lendas omma kannaselt:

figa purida otsa, watas üllewest terra-
waste mahha.

Rebbane ütles: „Oh teie rummala-
kõõsed, wiist teie minno eest lāksite pakko!
Eks teie ei tea, et meie aus lomade
üllemwallitseja, loukoer, on ue kāsso
wāljaannud, et sest aiaist ei pea ennam
ūhtegi rido ollema lomade wahhel, waid
et keik peawad sõbralikkult teine teisega
ellama. Sepārrast ei wõtta minna niūd
ka ennam ellades ei kannalihha, egga
mingisuggust mu lomade lihha omma
suhho pišta, sest aiaist sadik kui se uus kās-
sai wāljalāinud feige mailma kätte.”

Kuf wennitas kaela, nāggi koera
tulles, laulis kord õige waljuõte.

Rebbane küsis: „Mis asja sa wa-
tad seāl?” Kuf wastas: „Minna wa-
tan sedda asja, et meie Karjafrants